

РЕШЕНИЕ

№ 3133

гр. София, 09.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 05.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **12332** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Б. А. Т., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], вх. Н, ет. 3, ап. 59 чрез адв. К. Ч. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3377/27.11.2021 г., издадена от И. Н. на длъжност младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата са наведени доводи, че заповедта е незаконосъобразна като издадена в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че жалбоподателят не е отказал да бъде изпробван с техническо средство и не е отказал да даде кръв за медицинско изследване, като това обстоятелство е било оспорено при съставяне на АУАН. Сочи се още, че заповедта е немотивирана, тъй като посочените в съдържанието ѝ фактически обстоятелства не са достатъчни, за да обусловят издаването ѝ, и не са ясно и пълно изложени, за да може адресатът на акта да разбере причините за приложената спрямо него ПАМ. Посочено е и че при налагане на конкретната ПАМ с оспорената заповед е допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в непосочване на датата на извършване на нарушението. В тази връзка са наведени доводи, че в процесната заповед е посочено, че е съставен

АУАН с бл. № 555780 на 27.11.2021 г., но посочването на номера и датата на съответния АУАН, без да е посочено за какво се отнася той, както и при липсата на изричен препращащ текст, че нарушението на водача е установено с този АУАН, не може да замести непосочването на дата на извършеното нарушение. Изложено е още, че в заповедта не е отразено издаден ли е талон за медицинско изследване, извършено ли е такова и какъв е резултатът от него, както и ако не е извършено – поради какви причини. Иска се отмяна на заповедта и се претендират направените по делото разноски, за които е представен списък.

Административен съд – София – град, III отделение, 46-ти състав след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установено следното от фактическа страна:

На 27.11.2021 г. на жалбоподателя е издаден Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ Серия ГА № 555780, за това, че на същата дата в 20:10 ч. в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]като водач на лек автомобил „М.“ С 350 с рег. [рег.номер на МПС] е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство D. 5000 с номер А. – 0069 за установяване на употреба на наркотични вещества или техните аналози. На жалбоподателя е издаден талон за медицинско изследване с номер 077050. Деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП – отказ да бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози и неизпълнение на предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози. АУАН е предявен и подписан от жалбоподателя, като последният не е направил възражения и не е дал обяснения.

С оспорената заповед на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца, като е отнето СУМПС №[ЕИК]. Оспореният акт е издаден въз основа на АУАН с бланков № 555780 от 27.11.2021 г. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 27.11.2021 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Оспорването е направено от надлежна страна, чиито законни права и интереси са засегнати от оспорената заповед. Същата представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК. Жалбата е депозирана в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като извършва преценка дали същият е издаден от компетентен орган, в установената от закона форма, при спазване на процесуалните и материалноправните разпоредби и дали е съобразен с целта на закона.

Предмет на обжалване е Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3377/27.11.2021 г. по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Оспореният акт е издаден от И. Н. на длъжност младши автоконтрольор в 21 група, 2 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Видно от Заповед №

513з-1618/26.02.2018 г. на Директор на СДВР старши комисар И. И. държавните служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР са оправомощени да налагат с мотивирана заповед ПАМ по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 от ЗДвП /л. 19/. В този смисъл атакуваната заповед е издадена от компетентен орган.

Оспорваният акт е издаден в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Неоснователни са възраженията на жалбоподателя относно липсата на достатъчно мотиви за издаването на процесния ИАА. Оспорената заповед е издадена въз основа на АУАН бл. № 555780/27.11.2021 г. и в този смисъл фактическите обстоятелства описани в него няма нужда да се преповтарят отново и в издадената заповед. Следва да се има предвид и ТР № 16 от 31.03.1975 г. на ВС, според което няма пречка мотивите да се намират и в други документи от преписката. В този смисъл жалбоподателят по никакъв начин не е бил възпрепятстван да разбере какво точно нарушение е извършил и защо му е наложена процесната ПАМ, още повече, че в оспорената заповед отново изрично е посочено какво е извършеното нарушение, а именно – отказ на жалбоподателя да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да послужат като основание за отмяна на атакуваната заповед. Неоснователни са изложените от жалбоподателя доводи за наличието на процесуални нарушения при съставянето на процесната заповед, касаещи непосочването на датата на извършеното нарушение. Както вече беше изяснено и по-горе, оспорената заповед е издадена въз основа на процесния АУАН, а в последния достатъчно подробно и ясно са описани фактическите обстоятелства, вкл. място и време на извършване на нарушението. Освен това, видно от заповедта и приложения по делото АУАН, последният е издаден на 27.11.2021 г. Като се държи сметка за това обстоятелство и като се вземе предвид механизмът на извършване на процесното нарушение, става пределно ясно, че същото е извършено на датата, на която е издаден и процесният АУАН. Няма нито правна, нито житейска логика, която да обоснове извод, че нарушението е извършено на дата, различна от датата на съставяне на процесния АУАН.

Относно спазването на материалноправните разпоредби съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. При тази законова регламентация необходимите материалноправни предпоставки за налагане на мярката в настоящия случай са управлението на МПС от страна на жалбоподателя и отказът му да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско

изследване.

От събраните писмени доказателства безспорно се установява, че в настоящия случай жалбоподателят е управлявал МПС.

Видно от АУАН /л. 13/ жалбоподателят не е направил никакви възражения срещу издадения акт нито пък е дал никакви обяснения. В тази връзка е необходимо да се подчертае, че изложеното в жалбата, а именно че жалбоподателят не е отказал да бъде изпробван с техническо средство и не е отказал да даде кръв за медицинско изследване, като записаното обстоятелство е било оспорено от него при съставяне на АУАН, е недоказано, тъй като за тези твърдения не са представени никакви доказателства в хода на настоящото съдебно производство.

Следва да се има предвид, че съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. В случая процесният АУАН е издаден от компетентен орган, в изискуемата от закона форма и при липса на допуснати съществени процесуални нарушения. Това, от своя страна, означава, че последният е редовно съставен, поради което на основание чл. 189, ал. 2 от ЗДвП се ползва с доказателствена сила до доказване на противното. Жалбоподателят не е представил никакви доказателства, с които да обори фактическите обстоятелства, посочени в издадения АУАН, поради което съдът приема, че същите отговарят на обективната действителност. В този смисъл от доказателствата и в частност – съставения АУАН с доказателствена сила съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, се установява и наличието на втората предпоставка – жалбоподателят е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство D. 5000 с номер А. – 0069 за установяване на употреба на наркотични вещества или техните аналози.

Представените с административната преписка писмени доказателства, обсъдени по-горе, водят до извод за наличие на предпоставките на чл. 171, т. 1, б. „б” ЗДвП, поради което същата се явява законосъобразно наложена.

Касателно възраженията на жалбоподателя, че в заповедта не е отразено издаден ли е талон за медицинско изследване, извършено ли е такова и какъв е резултатът от него, както и ако не е извършено – поради какви причини, съдът намира следното:

Издаването и връчването на жалбоподателя на талон за медицинско изследване е отразено в процесния АУАН, а по делото е представен Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози /л. 16/. Видно от същия, от жалбоподателя не са взети проби за изследване, като последният единствено е отрекъл да е употребил наркотични вещества и/или техни аналози или други средства, нарушаващи способността за управление на МПС.

Вярно е, че в посочения протокол никъде не е отбелязано изрично, че жалбоподателят е отказал да му бъде извършено медицинско изследване, както и липсва посочване на причината такова да не му бъде направено. В случая обаче следва да се отбележи, че нарушението по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП е с две форми на изпълнителното деяние: 1) отказ на водача да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или упойващи вещества и 2) не изпълнение от страна на водача на предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му. В този смисъл едно лице може да осъществи при условията на реална съвкупност и двете форми на изпълнителното деяние, съответно да извърши две отделни административни нарушения. От диспозицията на цитираната правна

норма следва еднозначен извод, че всеки отказ на водача да бъде тестван с техническо средство съставлява административно нарушение, а ако на лицето в този случай бъде издадено и не изпълни и предписание за медицинско изследване, то при условията на реална съвкупност ще извърши и второ административно нарушение. В процесния случай категорично се установява, че жалбоподателят е отказал да бъде проверен с техническо средство D. 5000 с номер А. – 0069 за установяване на употреба на наркотични вещества или техните аналози, а двете хипотези на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП – отказът да бъде извършена проверка с техническо средство и отказът да бъде дадена кръвна проба са дадени алтернативно, а не кумулативно, поради което, щом като е установено наличието на една от тях, ще е налице основание за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“.

Предвид гореизложеното настоящият състав намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата писмена форма, без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при наличието на материалноправните предпоставки за издаването ѝ, както и в съответствие с целта на закона.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. А. Т., ЕГН: [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3377/27.11.2021 г., издадена от И. Н. на длъжност младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Решението е окончателно и на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП не подлежи на обжалване и протест.

СЪДИЯ :